Той непокоен повел да дреме. Чувствуваше до сутринта го цапосване угризение на съвестта, мъка и жалене на греха му. Като се появи сутрината в отделението, той видъ не себе си, а покойна друга фигура, бледна, жълтеникава, печална...

— Нима да ида на службѣ! — рѣши той. — Се едно... Едно му е край.

Цѣлия вторникъ дни на Коварлѣлника той посвѣти на кофеборѣнье отъ кѫща на кѫща.

Подаване фи, въздишания и мълчание.

— У кого ли да дѣна револверъ? Ако ще се убие той, по-добрѣ... по-сигурно... Куршумъ въ главата, и край...

На другия день той ~~цѣлото~~ отиде цѣлата на службѣ.

„Какво ли ще стане?!“ мислѣше всѣки чиновникъ, поглеждайки го изъ задъ канцелярскитѣ.

Спокоенъ мълчаше и Почивалъ.

— Какво да се прави? — помѣсли той на вечерьта. — Нека ме уволнятъ! Той да му мисли, ако е убит.

Въ 11 часа дойде Цѣлотъ, минавайки край Почивалова и като по-мудно не бихъ могълъ му, силно поглѣдна и ~~нѣма~~ помѣтено лице, тихъ и строгъ, показа глава и каза: